

SOKOLOVSKÉ MEMORANDUM

Jestliže denominace, k níž se hlásíme, Českobratrská církev evangelická, neposkytuje v poslední době dostatečně jasnou orientaci v některých otázkách křesťanské etiky, rozhodli jsme se v sedmi základních bodech shrnout náš postoj víry a elementární konsensus. Protože ctíme vyznavačské tradice, na něž ČCE oficiálně navazuje (zejména České bratry z původní Jednoty bratrské a jejich pokus o opravdové křesťanství), chceme tímto vlastní denominaci upamatovat na podhoubí, z něhož vyrůstá. Činíme tak v pokoře, protože jsme si vědomi svých vlastních nedostatků, a zároveň ve vděčnosti za společenství bratří a sester v Českobratrské církvi evangelické, které pro nás mnoho znamená.

1/ Autorita Bible. Písmo svaté je základ, na kterém chceme stavět. Nejsme fundamentalisté, kteří by za každou cenu lpěli na každém slově, to by ani nebylo moudré, ostatně originální biblické jazyky jsou vystavěny jinak než náš jazyk. Ale lpíme na tom, že každá myšlenka v Bibli, která se má dotknout naší víry, byla psána s určitým záměrem, který je stále platný. Jinak řečeno: **Písmo pro nás zůstává svaté a v podstatných věcech srozumitelné** (*claritas Scripturae*). To je předpoklad, bez něhož nelze pochopit reformaci, ani na ni navazovat.

Pokud jde o slib, který skládají poslanci na konventu/synodu, tak svědectví Písma je pro nás normativní (*norma normans*), církevní konfese až odvozené (*norma normata*), přičemž církevní řády, jakkoli jsou potřebné, mají roli jen služebnou – ostatně od synodu k synodu se upravují. Jestliže tedy slibujeme níže uvedený slib, tak Písmo svaté a církevní řády, jakkoli jsou v onom slibu postaveny vedle sebe, nejsou ve skutečnosti srovnatelné.

Uznáváme samozřejmě, že „vše se má dít slušně a spořádaně“ (1. Kor 14, 40), ale záleží nám na naprosté prioritě Písma. Církevní řády mají být vždy znovu zkoumány, zda odpovídají Písmu svatému, popř. církevním konfesím, anebo s nimi alespoň nejsou v rozporu. Jen s touto výhradou můžeme slibovat tento slib: „*Slibuji před Bohem, že během své činnosti na konventu (synodu) budu svědomitě dbát svědectví Písma svatého a ustanovení církevních řádů, aby tak církev ve všem rostla v toho, kterýž jest hlava, totiž v Krista.*“

Aby církev rostla v Krista, musí jít zajisté z naší strany o vztah lásky a podřízenosti zároveň. Vždyť –

2/ Ježíš Kristus je náš Pán a Spasitel. Vztah k Němu má pro naši víru prvou řadou důležitost. Ježíš je pro nás branou k Otci skrze Ducha svatého. Zastáváme pilíře víry, jak jsou shrnuty v APOŠTOLSKÉM VYZNÁNÍ včetně panenského početí Božího Syna.

3/ Proto je pro nás zásadní jak **ospravedlnění** (Ježíš za nás prolil svou krev), tak **posvěcení** (Ježíš na nás vylil svého Ducha). Smyslem našeho pozemského života po obrácení (po vědomém přijetí Krista, ať už proběhne jednorázově nebo spíše pozvolna) je růst a zrát jako ratolesti na kmeni, jímž je Pán. **Cesta posvěcení je cesta k duchovní zralosti. DESATERO**, jakož i v širším smyslu **Boží Zákon**, je nejen zrcadlem našich hříchů, ale i ukazatelem cesty ke křesťanské svobodě a odpovědnosti. Naplněním Božích přikázání je láska.

4/ Církev, která je povolána ke svědectví o Kristu a spáse slovem a životem, **není naše, ale Páně.** My jsme Kristovo vlastnictví, jeho lid. Nikoli On se má přizpůsobovat nám, ale my Jemu. Činíme tak tím, že se v našich sborech, kostelích, modlitebnách, rodinách a domácnostech čte Písmo, zvěstuje evangelium a vyučuje Boží Slovo podle Starého i Nového zákona. To je bohoslužba, k níž jsme povoláni. A to **zejména v neděli**, den Páně, který je dnem svatým, odděleným.

5/ Svátosti svatý křest a svatá večeře Páně jsou prostředky milosti, které nás zcela zvláštním způsobem propojují s Kristem a skrze Něj i s ostatními bratry a sestrami.

6/ Manželství je „tajemství“, které bylo přirovnáno ke vztahu Krista a církve. Jde o **jedinečné, celoživotní spojení muže a ženy.** Příkladem jsou nám mnohá zdařilá křesťanská manželství v minulosti i přítomnosti. Ne vždy však manželství vydrží, a to platí i o církevním prostředí. Přiznáváme, že vlivem lidského hříchu i slabosti se nejednou takové manželské spojení, třebaže bylo uzavřeno před Bohem, rozpadá. Není to nutně poslední slovo, Pán nad námi neláme hůl. Ale je to hřích, který je třeba vyznat, nikoli něco, co by mělo být zlehčováno. Takové sebezpytování má konkrétní důsledky i pro vztah k bývalému partnerovi/partnerce, tím spíše pak, mají-li spolu potomky.

Do křesťanského manželství patří tělesné, duševní i duchovní sblížení, sdílení, obdarování. Stejně tak i společná modlitba a úsilí o společnou vizi, o sladění představ o společné cestě, o vzájemnou pomoc a podporu na této cestě. K manželství věřících patří samozřejmě i ochota přijmout děti, které z tohoto spojení vzejdou, jako Boží dar, za něž oba manželé nesou společnou odpovědnost.

Ve smíšených manželstvích a rodinách křesťanů s nekřesťany může být úloha křesťanského manžela/manželky, otce/matky těžší, ale i to může přinést ovoce. Jen je třeba být jakoby zástupně za svého partnera upevněn ve svém křesťanském vyznání.

Jelikož jsme byli stvořeni jako muž a žena, **není podle našeho čtení Písma možné, aby bylo žehnáno homosexuálním svazkům**. Pokud takové svazky existují, neodsuzujeme je, neboť náš vhled je omezený a soudit nám nepřísluší, ale nemáme z Božího Slova pověření je legitimizovat.

Odmítáme umělou změnu pohlaví a veškerou genderovou technologii jako zásah do sféry, která lidem nepřísluší. Jakkoli nás stanovisko víry, které vychází z Písma, učí tomuto vymezení či rozlišování, nezabráňuje to naší lásce, abychom v každém člověku i v jeho odlišnostech nahlíželi duši, za níž Pán Ježíš zemřel.

7/ Svou naději upínáme k nebeskému Jeruzalému, ale jako křesťanům nám záleží i na dění v tomto světě a na konkrétních lidech v naší blízkosti. Vždyť Pán řekl, že nás zde bude potkávat v trpících a různě potřebných. Úkolem církve v tomto světě je **služba** na ten či onen způsob. Usilí o **bratrství**. O propojování generací při cestě **následování**. O společné vyhlížení nových Božích skutků. O rozkřesávání naší niterné oddanosti nebeskému Otcí, jak ji vyjadřuje **MODLITBA PÁNĚ**.

Martin T. Zikmund,

David Braha,

Radek Matuška,

Jaroslav Novák

(členové seniorátního výboru)

spolu s širší skupinou bratří a sester, která se shromáždila v Sokolově 13. 11. 24
k rozpravě o těchto otázkách